

Дядо Коледа

Лиляна заключи пощата в крайния софийски квартал и тръгна в тъмното по заледения тротоар към къщи. Близката фурничка, останала от време оно, още работеше и тя реши, дето ще става утре рано-рано да се реди за топъл хляб, да си вземе един сега. Влезе, като тропаше силно по мокрия цимент, за да изтръска снега. Бай Танас се подаде от вътрешното помещение. Лиляна помнеше хлебаря Танас от малка. Беше си все същият, дебел, бързорек, даже очилата му вече толкова години бяха същите, едната дръжка беше счупена и залепенена с лейкопласт, а едното стъкло от паметивека бе пукнато и зад него окото му изглеждаше голямо и лъскаво като новогодишна играчка. Танас я попита за хляб ли е закъсала, защото хлябът му бил свършил. Лиляна отвърна, че искала да вземе един какъв да е, та утре да не става рано, искала един ден поне да се наспи, нали без туй е празник и няма да отваря пощата. Бай Танас я попита какви подаръци е купила на малкия Митак. Лиляна отвърна, че още нищо не е купувала, той искал някакви локомотивчета, някакви влакчета, ама къде да му ги търси, отсреща при Рачето в будката тази година нищо няма и май утре ще трябва да слиза в центъра, ама там всичко е страшно скъпо. Бай Танас я попита има ли новини от големия Митак, но Лиляна махна с ръка и изведнъж ревна, захлупи се върху брашнения тезгях и занарежда, че това нейното не е живот, пет години вече откак е сама, то детето ли по-напред да гледа, работата ли, ще взема, чичо Танасе, накрая да се хвърля под влака, чичо Танасе, че да се свърши всичко. Бай Танас ѝ каза, че може пък големия Митак да го пуснат за празниците отпуска, знае ли човек, може да ѝ се изтърси ей тъй, както хич не го очаква. Лиляна се сети, че не е ходила на свиждане на мъжа си от половин година, то и как да отиде на майната си в тия снегове, ами детето на кого да остави. Стана ѝ още по-криво, махна на бай Танас за лека нощ и пое по заледения тротоар към

къщи. У тях цялата къща светеше. Лиляна се ядоса на малкия Митак защо е запалил всички лампи, влезе ядосана вътре и видя големия Митак, седнал притеснено до масата и положил отгоре като ученик големите си ръце, със зелената татуировка „Лили“ на дясната ръка, на китката, и под нея едно криво сърце – направо се вбеси, като я видя при последното свиждане. Големият Митак стана и докато я прегръщаше, тя усети как собствената му миризма се е скрила дълбоко като катеричка в хралупата на чуждите, страшни миризми. – Изпратих ти телеграма – каза Големият Митак. – Не я ли получи? Лиляна се сети, че вярно, днес се бе получила в пощата една телеграма. „Идвам си за празниците. М.“, адресира-

на до пощенския клон, с получател някоя си Лили, и тя се почуди за кого ли е, а после я пъкна сред квитанциите в чекмеджето и я забрави. Хич и през ум не ѝ мина, че може да е за нея.

Малкият Митак се показва изпод масата с едно ново локомотивче в ръка. – Ту-ту... – изсвири той, отивам на свиждане на татко. И като се затича, се бухна в баща си и майка си, както бяха прегърнати.

Но те не му се разсърдиха, защото малкият Митак беше само на пет години и за пръв път караше локомотив.

Деян Енев

